

KAROLINA SZUMA*

**GŁOSA DO POSTANOWIENIA NACZELNEGO
SĄDU ADMINISTRACYJNEGO Z DNIA
21 STYCZNIA 2014 R., SYGN. II OW 127/13**

**COMMENTARY TO THE DECISION
OF THE SUPREME ADMINISTRATIVE COURT
ON 21 JANUARY 2014, II OW 127/13**

<http://dx.doi.org/10.12775/PPOS.2014.050>

STRESZCZENIE

Jeżeli rów jest urządzeniem melioracji szczegółowej, która służy stosunkom wodnym na stosunkowo dużym obszarze i jej oddziaływanie znacząco wykracza poza oddziaływanie na „grunty sąsiednie” w rozumieniu art. 29 ust. 3 Prawa wodnego, to jeżeli zmiany dokonane w danym rowie wpływają na stosunki wodne na dużym obszarze, to jest to problematyka ewidentnie specjalistyczna z zakresu meliora-

* Doktor nauk prawnych, radca prawny, adiunkt EWSPA w Warszawie.

cji wodnych, która ustawowo przynależy do starosty. O charakterze takiego urządzenia decyduje nie jego obecny stan, lecz cel i sposób, w jaki zostało pierwotnie urządzone.

Słowa kluczowe

Spór kompetencyjny; urządzenie melioracji wodnej szczegółowej.

ABSTRACT

Since a ditch belongs to the specific structure of the land improvement, which regulates hydrographic conditions in a relatively large area, and its influence considerably extends beyond the “neighbouring land” within the meaning of Article 29(3) of the Water Law Act, and if the changes made to one ditch affect the hydrographic conditions in a large area, then this matter is related to the specialist area of the land improvements, which by law falls within the duties of the head of powiat (starosta). What determines the character of such a water structure is not its current state, but the purpose and method of its original development.

Keywords

Specific structure of the land improvement; hydrographic conditions.

Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne¹ często powoduje trudności interpretacyjne. Skutkiem takiego zjawiska mogą być spory o właściwość organów w rozstrzygnięciu spraw danego rodzaju. W głosowanej sprawie Sąd rozstrzygał spór o właściwość pomiędzy Starostą Mińskim a Wójtem Gminy Latowicz w przedmiocie wskazania organu właściwego do rozpatrzenia pisma Rejonowego Związku Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim, dotyczącego zasypania rowu w miejscowości Kamionka, gmina Latowicz. Naczelny Sąd Administracyjny postanowił wskazać Starostę Mińskiego jako organ właściwy do rozpoznania sprawy.

Postanowienie zapadło w następującym stanie faktycznym: „Pismem z 20 sierpnia 2013 r. Starosta Miński (dalej: »Starosta«) wniósł o rozstrzygnięcie sporu o własność z Wójtem Gminy Latowicz (dalej: »Wójt«), przez wskazanie organu właściwego do rozpatrzenia pisma Rejonowego Związku Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim, dotyczącego zasypania rowu w miejscowości Kamionka, gmina Latowicz”.

W uzasadnieniu Starosta wskazał, że Rejonowy Związek Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim pismem z 4 czerwca 2013 r. poinformował Wójta o zasypaniu rowu RO1 na długości około 100 mb w miejscowości Kamionka, gmina Latowicz. Jednocześnie zwrócił się z prośbą o interwencję na podstawie przepisów art. 29 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 145 – dalej: „ustawa Prawo wodne”). Wójt Gminy Latowicz pismem z 11 czerwca 2013 r. przekazał sprawę Staroście, powołując się na art. 77 ustawy Prawo wodne.

Starosta wskazał, że rów oznaczony symbolem RO1 zaliczany jest do urządzeń melioracji wodnych szczegółowych i objęty jest działalnością spółki wodnej, tj. Gminnej Spółki Wodnej Latowicz, zrzeszonej w Rejonowym Związku Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim. Rejonowy Związek Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim zwracając się do Wójta o rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 29 ustawy Prawa wodne wyraźnie wykazał, że zmiana stanu wody na gruncie ze szkodą dla gruntów sąsiednich jest efektem celowego zniszczenia urządzenia wodnego jakim jest rów.

W ocenie Starosty, Wójt nie dokonał należytego rozpoznania sprawy, ponieważ zasypanie rowu z reguły skutkuje zmianą stanu wody na gruncie. Norma art. 29 ustawy Prawo wodne umożliwia właścicielowi gruntu pełną kontrolę nad szkodliwymi zdarzeniami zachodzącymi na jego gruncie, niezależnie od tego, czy będą one następstwem przypadku, czy też działań osób trzecich, stanowiących przyczynę szkody na gruntach sąsiednich. Zmiany stanu wody spowodowane przez właściciela nieruchomości, które pociągają za sobą szkodliwe oddziaływanie dla nieruchomości sąsiednich, zostały powiązane z nakazem przywrócenia stanu poprzedniego. Właściwym do wydania nakazu jest Wójt (art. 29 ust. 3 cytowanej ustawy).

Starosta wskazał ponadto, że jak wskazuje w swoim piśmie Rejonowy Związek Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim, poczynione zostały konkretne działania (tj. zasypianie rowu) skutkujące wymierną szkodą. Wobec tego nie można zastosować przepisów dotyczących utrzymywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, ponieważ na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy Prawo wodne, utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej – do tej spółki. Obowiązek utrzymywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych ciąży na właścicielach gruntów odnoszących korzyści z ich wykonania, a gdy właściciele gruntów utworzą spółkę wodną, na ten podmiot przechodzi z mocy prawa obowiązki utrzymywania przedmiotowych urządzeń. Zdaniem Starosty, kompetencja rzeczowa określona w art. 77 ust. 2 ustawy Prawo wodne jest przypisana staroście jedynie w przypadku, gdy spółka wodna świadomie nie wykonuje obowiązków wynikających z art. 77 ust. 1 cytowanej ustawy. Natomiast w tym przypadku brak jest dowodów wskazujących, że spółka wodna zaniechała wykonywania obowiązku konserwacji rowu.

Starosta wskazał także, że jeżeli wójt nie stwierdził wystąpienia zmiany stanu wody na gruncie ze szkodą dla gruntów sąsiednich w rozumieniu art. 29 ustawy Prawo wodne, to powinien sprawę rozpatrzyć zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266 ze zm. – dalej: „ustawa o ochronie gruntów rolnych”). W razie zaniechania przez właściciela właściwego utrzymywania w stanie sprawności technicznej urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, wójt, w drodze decyzji, nakazuje właścicielowi gruntów, wykonanie w określonym terminie odpowiednich zabiegów (art. 15 ust. 5 tejże ustawy).

W odpowiedzi na wniosek Wójt wniósł o wskazane Starosty jako organu właściwego w sprawie. Wskazał, że w piśmie z 4 czerwca 2013 r. Rejonowy Związek Spółek Wodnych w Mińsku Mazowieckim wyjaśnił, że zasypianie rowu spowodowało awarię drenowania, bowiem wyloty drenarskie znajdujące się powyżej są zasypane. W ocenie Wójta, oczywiste jest, że w spra-

wie nie znajduje zastosowania art. 29 ustawy Prawo wodne. Wójt odniósł się do postanowień Naczelnego Sądu Administracyjnego, wskazując między innymi, że „nakładane przez właściwych wójtów na podstawie art. 29 Prawa wodnego stosowne nakazy dotyczyłyby z jednej strony urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, czego nie reguluje to unormowanie, a z drugiej strony w żaden sposób nie mógłby zapewnić prawidłowej, tj. skoordynowanej jego drożności, tj. właściwego utrzymania na całej długości”. Przywrócenie prawidłowego utrzymania danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, zgodnie z art. 77 ustawy Prawo wodne, po wydaniu stosownej decyzji przez Starostę, powinno także usunąć szkodliwe zamiany w odpływie wody dla gruntów sąsiednich.

Ponadto Wójt wyjaśnił, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu w decyzji z 17 października 2012 r. wskazało, że przepis art. 64a ust. 5 w związku z art. 9 ust. 2 pkt 2 oraz art. 64b i art. 77 ustawy Prawo wodne stanowią *lex specialis* względem art. 29 tej ustawy. Obejmują one przypadki szkodliwej dla gruntów sąsiednich zmiany stosunków wodnych na gruncie spowodowanej zasypaniem urządzenia wodnego (np. rowu melioracyjnego), w wyniku zarówno nienależytego jego utrzymania, jak i celowego zniszczenia. W obu przypadkach organem właściwym do załatwienia sprawy jest organ wydający pozwolenie wodnoprawne, którym jest starosta.

Wójt nie podzielił ponadto stanowiska Starosty, zgodnie z którym możliwe jest zastosowanie art. 15 ustawy o ochronie gruntów rolnych. W przepisie tym ustawodawca wskazał, że obowiązek utrzymywania w stanie sprawności technicznej urządzeń przeciwerozryjnych oraz urządzeń melioracji wodnej szczegółowej ciąży na właścicielu gruntów, na których znajdują się te urządzenia. Jednak wynikające z art. 15 ust. 5 cytowanej ustawy uprawnienia wójta do wydania decyzji nakazującej właścicielom gruntów wykonanie w określonym terminie odpowiednich zabiegów, odnoszą się tylko do przypadku wystąpienia innych form degradacji gruntów, o których mowa w ust. 1, w tym również spowodowanej nieprzestrzeganiem przepisów o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami, a nie w przypadku niestosowania się przez wła-

ścicieli do obowiązku nałożonego w ust. 4. Ponadto zgodnie z art. 4 pkt 16 ustawy o ochronie gruntów rolnych, przez grunty zdegradowane rozumie się grunty, których rolnicza lub leśna wartość użytkowa zmalała, w szczególności w wyniku pogorszenia się warunków przyrodniczych albo wskutek zmian środowiska oraz działalności przemysłowej, a także wadliwej działalności rolniczej. W ocenie Wójta, w przypadku zasypania rowu nie można mówić, że jego rolnicza wartość użytkowa zmalała wskutek pogorszenia, się warunków przyrodniczych, zmian środowiska, działalności przemysłowej bądź wadliwej działalności rolniczej.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W świetle dyspozycji art. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. – dalej: „p.p.s.a.”) sądy administracyjne rozstrzygają spory o własność między organami jednostek samorządu terytorialnego i między samorządowymi kolegiami odwoławczymi, o ile odrębna ustawa nie stanowi inaczej, oraz spory kompetencyjne między organami tych jednostek a organami administracji rządowej. Natomiast spory o własność między organami jednostek samorządu terytorialnego rozstrzyga co do zasady wspólny dla nich organ wyższego stopnia, a dopiero w razie braku takiego organu – sąd administracyjny (art. 22 ust. 1 § 1 k.p.a.). Ponadto rozstrzygnięcie sporu poprzez wskazanie organu właściwego do załatwienia sprawy jest możliwe tylko wówczas, gdy organem właściwym jest jeden z organów pozostających w sporze. Organami pozostającymi w sporze są natomiast organ, do którego skierowano określone żądanie i który uznał się za niewłaściwy, oraz organ, któremu to żądanie zostało przekazane do załatwienia w trybie art. 65§1 k.p.a. i który uznaje, że przekazanie to nastąpiło wbrew jego właściwości określonej w stosownych przepisach.

Na wstępie należy stwierdzić, że własność ogólna organów w sprawach z zakresu prawa wodnego została określona w art. 4 cyt. ustawy Prawo wodne. Ponadto już w odniesieniu do poszczególnych kategorii spraw i poszczególnych zadań, właściwe organy określane są poprzez dalsze przepisy ustawy. Dlatego też zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, dla

rozstrzygnięcia tej sprawy konieczna jest ocena prawna relacji przepisów art. 29 oraz art. 77 Prawa wodnego.

Po pierwsze, należy podkreślić, że art. 29 ust. 1 ustawy Prawo wodne stanowi, że właściciel gruntu, jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej, nie może zmieniać stanu wody na gruncie, a zwłaszcza kierunku odpływu znajdującej się na jego gruncie wody opadowej ani kierunku odpływu ze źródeł – ze szkodą dla gruntów sąsiednich (pkt 1) oraz odprowadzać wód oraz ścieków na grunty sąsiednie (pkt 2). Ponadto na właściciela gruntu ciąży także obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody, powstałych na jego gruncie wskutek przypadku lub działania osób trzecich, ze szkodą dla gruntów sąsiednich (art. 29 ust. 2). Natomiast jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom (art. 29 ust. 3 ustawy Prawo wodne). Z kolei art. 77 Prawa wodnego jednoznacznie stanowi, że utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej – do tej spółki (art. 77 ust. 1). Ponadto z dyspozycji art. 77 ust. 2 Prawa wodnego wynika że, jeżeli obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie jest wykonywany, właściwy organ do wydania pozwolenia wodnoprawnego ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania (art. 77 ust. 2).

Po drugie, w tej sprawie nie budzi wątpliwości, że przedmiotowy rów oznaczony symbolem RO1 jest to nawet zdaniem Starosty Mińskiego urządzenie melioracji wodnej szczegółowej objęte działalnością danej Gminnej Spółki Wodnej Latowicz, który został zasypany na długości około 100 mb w miejscowości Kamionka gmina Latowicz. Natomiast przepis art. 77 ustawy Prawo wodne jest *lex specialis* wobec art. 29 tejże ustawy. Wynika to z tego, że działanie właścicieli gruntów zmieniające stosunki wodne niewątpliwie dotyczy funkcjonowania urządzenia melioracji wodnej szczegółowej. Powyższej okoliczności nie za-

kwestionował skutecznie Starosta Miński, ponieważ nie można przyjąć, że doszło do utraty przez urządzenia melioracyjne charakteru urządzeń melioracji wodnej szczegółowej. O charakterze takiego urządzenia decyduje bowiem nie jego obecny stan, lecz cel i sposób w jaki zostało pierwotnie urządzone. Przyjęcie stanowiska Starosty prowadziłoby do niedopuszczalnego wniosku, że tylko świadome zniszczenie urządzenia melioracji wodnej szczegółowej przez spółkę wodną z powodu braku realizacji obowiązków z art. 77 ust. 1 Prawa wodnego, przez co urządzenie to mogłoby utracić swój charakter, powodowałoby właściwość starosty do zastosowania w tej sprawie przepisu art. 77 ust. 2 ustawy Prawo wodne. Jednak *ratio legis* unormowania art. 77 ust. 2 Prawa wodnego polega na tym, że jeżeli obowiązek utrzymania w należytym stanie danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej nie jest realizowany, to wyłącznie właściwy organ do wydania pozwolenia wodnoprawnego, tj. w tej sprawie Starosta Miński, jest zobowiązany nałożyć w formie decyzji stosowne obowiązki, biorąc pod uwagę także treść pozwolenia wodnoprawnego, o ile zostało wydane. Ponadto obowiązki te są ustalane proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu z uwzględnieniem zakresu i terminu ich wykonania. Oznacza to, że nie jest to kompetencja wójta, o której stanowi art. 29 Prawa wodnego.

Po trzecie, trzeba podkreślić, że urządzenia melioracji wodnej szczegółowej są inwestycją o charakterze liniowym, które przebiegają na dłuższym odcinku niż tylko jedna nieruchomości, czyli wszelkie działania w tym zakresie muszą być skoordynowane w celu utrzymania jego drożności na całej długości. Oznacza to, że gdyby przyjąć stanowisko Starosty Mińskiego powodowałoby to, że nakładane przez właściwych wójtów, na podstawie art. 29 Prawa wodnego, stosowne nakazy dotyczyłyby z jednej strony urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, czego nie dotyczy ten przepis, a z drugiej strony w żaden sposób nie mogłoby zapewnić prawidłowej i skoordynowanej jego drożności, tj. właściwego utrzymania na całej jego długości. Ponadto jest oczywiste, że przywrócenie prawidłowego utrzymania danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej zgodnie z dyspozycją art. 77 Prawa wodnego, po

wydaniu stosownej decyzji przez Starostę Mińskiego, powinno także przywrócić prawidłowe funkcjonowanie przedmiotowych urzędzeń. Dlatego też przepis art. 29 ust. 3 ustawy Prawo wodne nie stanowi w przedmiotowej sprawie normy kompetencyjnej dla Wójta Gminy Latowicz.

Po czwarte, słusznie Wójt Gminy Latowicz stwierdził, że w tej sprawie nie ma zastosowania art. 15 cyt. ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Wynika to z tego, że przepis art. 15 ust. 5 cyt. ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych dotyczy tylko przypadków wystąpienia innych form degradacji gruntów w rozumieniu art. 15 ust. 1 tejże ustawy, czyli w istocie spowodowanych nieprzestrzeganiem przepisów o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami, a więc nie dotyczy przypadków niestosowania się przez właścicieli do obowiązku nałożonego w ust. 4. Z kolei przypis art. 4 ust. 16 cyt. ustawy stanowi, że grunty zdegradowane są to grunty, których rolnicza lub leśna wartość użytkowa zmalała, na skutek w szczególności pogorszenia się warunków przyrodniczych lub zmian środowiska, a także działalności przemysłowej czy też nieprawidłowej działalności rolniczej. Natomiast przedmiotowe zasypanie rowu nie powoduje, że jego rolnicza wartość użytkowa zmalała wskutek pogorszenia się warunków przyrodniczych, zmian środowiska, działalności przemysłowej czy też wadliwej działalności rolniczej.

Naczelny Sąd Administracyjny słusznie skupił uwagę w tej sprawie na art. 29 i 77 P.w. Zgodnie z art. 77 ust. 1 i 2 P.w., „Utrzymywanie urzędzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urzędzenia te są objęte działalnością spółki wodnej – do tej spółki”. Z kolei „jeżeli obowiązek utrzymania melioracji wodnych szczegółowych nie jest wykonywany, organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania”. Z kolei art. 29 ust. 3 P.w. stanowi, że „jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi gruntu przywrócenie

stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom”.

Rozstrzygnięcie, czy w danej sytuacji ma zastosowanie art. 77 ust. 2 czy art. 29 ust. 3 P.w., nie jest skomplikowane: zależy od tego, czy mamy do czynienia z urządzeniem melioracji szczegółowej czy też nie.

Artykuł 70 ust. 1 i 2 P.w. stanowią, że „melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią” (ust. 1). „Urządzenia melioracji wodnych dzielą się na podstawowe i szczegółowe, w zależności od ich funkcji i parametrów”. Zgodnie z art. 73 ust. 1 pkt 1 P.w. „do urządzeń melioracji wodnych szczegółowych zalicza się rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie”.

Mając na względzie powyższe przepisy, o rozstrzygnięciu, czy w danym przypadku mamy do czynienia z urządzeniem melioracji wodnej szczegółowej decyduje to, czy służy ono „regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią”. Pomocniczo, zgodnie z art. 70 ust. 3 P.w. prowadzona jest także przez marszałka ewidencja urządzeń melioracji wodnych. Ewidencja ta nie przesądza jednak, że urządzenie nie wpisane do niej, nie stanowi urządzenia służącego „regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią”. Zgodnie z wyrokiem WSA w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2012 r., II SAB/Ol 39/12 wpisy w ewidencji urządzeń wodnych mają charakter deklaratoryjny i są dokonywane w drodze czynności materialno-technicznych. Brak wpisu nie dyskwalifikuje zatem danego rowu jako urządzenia melioracji wodnej szczegółowej.

Dany rów jest urządzeniem melioracji szczegółowej, która służy stosunkom wodnym na stosunkowo dużym obszarze, którego oddziaływanie znacząco wykracza poza oddziaływanie na „na grunty sąsiednie” w rozumieniu art. 29 ust. 3 P.w. Jeżeli zmiany dokonane w danym rowie wpływają na stosunki wodne na dużym obszarze, to jest to zatem problematyka ewidentnie

specjalistyczna z zakresu melioracji wodnych, która ustawowo przynależy do starosty. Jeżeli dany rów był realizowany nie jako rów odwadniający, np. do danej działki, ale jako urządzenie melioracji wodnej służącej „regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodzią” (art. 70 ust. 1 P.w.), to traktujemy ten rów jako urządzenie melioracji wodnej szczegółowej.

Powyższy problem był w ostatnim czasie wielokrotnie rozpatrywany przez Naczelny Sąd Administracyjny. Warto w tym miejscu wskazać chociażby na postanowienie NSA z dnia 11 lipca 2013 r., II OW 98/13, w którym Sąd rozstrzygał niemalże identyczne zagadnienie, z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie: „Należy podkreślić, że przepis art. 77 ustawy Prawo wodne jest *lex specialis* wobec art. 29 tej ustawy. Wynika to z tego, że działanie właścicieli gruntów zmieniające stosunki wodne niewątpliwie dotyczy funkcjonowania urządzenia melioracji wodnej szczegółowej”. Trudno jest przyjąć, że doszło do utraty przez urządzenia melioracyjne charakteru urządzeń melioracji wodnej szczegółowej. O charakterze takiego urządzenia decyduje bowiem nie jego obecny stan, lecz cel i sposób w jaki zostało pierwotnie urządzone. Interpretacja przeciwna prowadziłaby do niedopuszczalnego wniosku, że każde zniszczenie urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, przez które urządzenie to traciłoby swój charakter, powodowałoby zmianę właściwości organu, w sposób nieuprawniony wykluczając zastosowanie art. 77 ust. 2 ustawy P.w. Z pewnością nie taki był cel tego przepisu. *Ratio legis* unormowania art. 77 ust. 2 P.w., jak wskazał Sąd w tym orzeczeniu, polega na tym, że jeżeli obowiązek utrzymania w należyтым stanie danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej nie jest realizowany, to wyłącznie właściwy organ do wydania pozwolenia wodnoprawnego jest zobowiązany nałożyć w formie decyzji stosowne obowiązki, biorąc pod uwagę także treść pozwolenia wodnoprawnego, o ile zostało wydane. Ponadto obowiązki te są ustalane proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu z uwzględnieniem zakresu i terminu ich wykonania. Jest więc oczywiste, że nie jest to kompetencja wójta (burmistrza), o któ-

4/2014

rej stanowi art. 29 P.w. Ponadto, co słusznie podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny, urządzenia melioracji wodnej szczegółowej są inwestycją o charakterze liniowym, które przebiegają na dłuższym odcinku niż tylko jedna nieruchomości, stąd wszelkie działania muszą być skoordynowane z utrzymaniem jego drożności na całej długości. Ponadto jest oczywiste, że przywrócenie prawidłowego utrzymania danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej zgodnie z dyspozycją art. 77 P.w., po wydaniu stosownej decyzji przez organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, powinno także przywrócić prawidłowe funkcjonowanie przedmiotowych urządzeń. Z tej przyczyny przepis art. 29 ust. 3 ustawy P.w. nie stanowił w niniejszej sprawie normy kompetencyjnej dla wójta.

Powyższe zostało podobnie rozstrzygnięte także w postanowieniach NSA: z dnia 11 lipca 2013 r., II OW 38/13, z dnia 6 czerwca 2013 r., II OW 28/13, z dnia 11 grudnia 2012 r., II OW 170/12, z dnia 22 czerwca 2012 r., II OW 17/12, z dnia 23 maja 2012 r., II OW 53/12, z dnia 17 stycznia 2012 r., II OW 139/11, z dnia 11 stycznia 2012 r., II OW 123/11 oraz z dnia 10 stycznia 2012 r., II OW 146/11.

Kontakt e-mail:

karolinaszuma@gmail.com

